

Fjórða regla sálarstjórnar.

D. Hvötin til skapandi lífs

- Þessi skilningur fær okkur til að íhuga nokkuð nánar fjórða atriðið, eða hvötina til skapandi lífs með guðlegri hagnýtingu ímyndunaraflsins. Eins og við höfum séð er mannkyninu nauðsynlegt að skilja að handan hins ytri formheims er innri heimur merkingar, - handan þess sem nefnt hefur verið “heimur þess sem virðist”. Næsta skref mannkynsins er að uppgötva þennan innri heim merkingar. Hingað til höfum við, sem kynstofn, fengist við táknið, en ekki það sem það stendur fyrir og er ytri birting fyrir. En við höfum nú að mestu þurrausið áhuga okkar á hinu áþreifanlega tákni og erum nú að leita þess sem hinum ytri heimi er ætlað að tjá.
- Margt hefur verið rætt um hina komandi opinberun, eða innsæislegan skilning á því sem hingað til hefur aðeins verið óljóst í vitund manna. En í þessum væntingum manna gleymist að engin þörf er á því að leita langt inn eða út. Það sem mun opinberast er allt í kringum okkur og hið innra með okkur. Það felst í gildi þess sem formið birtir, í merkingu þess sem er handan við hina ytri birtingu, í raunveruleikanum sem táknið hjúpar og sannleikanum sem efnið felur í sér.
- Það er aðeins tvennt sem gera mun mönnum kleift að skyggjast inn í heim orsaka og opinberunar, en það er:
  - Í fyrsta lagi stöðug viðleitni sem byggist á innri hvöt til að skapa þau form sem munu tjá hinn skynjaða sannleika. Með slíku starfi er athyglinni stöðugt beint frá hinum ytri heimi þess sem virðist að innri hlið viðfangsefnisins. Þannig verður til vitundarstefna sem smám saman verður stöðug og varanleg og beinist frá þeirri einhliða útræðni sem nú er almennt ríkjandi. Vitund vígsluhafans fæst að mestu leyti við innri samskipti og áhrif, en er mun síður bundin við hina ytri skynjun. Með því að leggja rækt við áhugann á hinum innri veruleika er hinn andlegi leitandi ekki eingöngu að valda verulegum breytingum á sinni eigin vitund, heldur er hann einnig að stuðla að aukinni áherslu á þann skilning í vitund mannkynsins, að heimur merkingar sé hinn eini raunverulegi heimur mannkynsins. Þetta mun leiða af sér tvennt:
    - Að formbirtingin mun aðlagast betur þeim meginþáttum sem eru frumorsök ytri birtingar hennar.
    - Að sönn fegurð mun birtast í auknum mæli í heiminum, og því verður aðlögun hinna sköpuðu forma að hinum innri sannleika nánari og gerir birtingu hans í gegnum þau greiðari. Segja má að guðdómurinn dyljist bak við fjölda og margbreytileika formanna, og í þeim einfaldari formum sem þróast munu smátt og smátt, verður nýja fegurð að finna, auðveldari skynjun sannleikans og greinilegri opinberun á markmiði og ætlun Guðs.
  - Í öðru lagi stöðug viðleitni til að gera sjálfan sig næmari fyrir heimi hinna markverðu sanninda, og mynda þannig form á hinu ytra sviði sem tjá munu betur hina duldu frumhvöt. Þessu er áorkað með því að leggja rækt við ímyndunaraflíð. Enn veit mannkynið lítið um þennan hæfileika sem dylst óvirkur meðal allra manna. Á hástundum virkrar athygli brýst fram fyrir hinni fínstilltu vitund listamannsins opinberun lita, fegurðar, visku og dýrðar sem er handan orða, og í fáein andartök sést lífið eins og það sannlega er í eðli sínu. En sýnin hverfur, fögnuðurinn dvínar og fegurðin bliknar. Aðeins minningin lifir og tilfinningin fyrir því að hafa misst og glatað, en vissan um þekkinguna og löngunin til að tjá þann veruleika sem hann snerti er enn fyrir hendi. Hann verður að ná sýninni aftur og tjá hana fyrir þeim sem ekki hafa öðlast þessa reynslu. Hann verður að tjá hana í einhvers konar formi til að gera öðrum ljósan raunveruleika þess sem býr handan hinnar ytri birtingar. En hvernig getur hann öðlast aftur það sem hann áður hafði en virðist nú handan seilingar? Hann verður að skilja að það sem hann sá og snerti er enn á sínum stað og virkur veruleiki; það er í raun og veru aðeins hann sjálfur sem hefur dregið sig til baka en ekki sýnin. Verk efni hans felst í því að þjálfra skynjunina, og aftur og aftur verður hann að ganga í gegnum öll stig einbeintni og ákafa, og þá erfiðleika sem þeim fylgja, þar til skyntækin hafa vanist hærri sveiflutíðni

og geta ekki aðeins skynjað og snert, heldur einnig viðhaldið og náð sambandi að vild við hinn dulda heim fegurðar. Þroski hæfninnar til að tengjast, viðhalda og miðla byggist á þrennu:

- Fúsleika til að þola sársauka opinberunarinnar.
  - Hæfni til að viðhalda því háa vitundarstigi sem er forsenda opinberunarinnar.
  - Getu til að beita ímyndunarhæfileikanum á það sem opinberunin birtir, eða á eins stóran hluta hennar og heilavitundin getur tekið við inn í hið upplýsta svið ytri þekkingar. Tenging heila og huga felst í ímyndunarhæfninni eða sjónmyndunarhæfileikanum og á því byggist raunbirting hinnar hjúpuðu dýrðar.
-
- Ef listamaðurinn hugleiðir þessar þrjár forsendur — þrautseigju, íhugun og ímyndun — mun hann efla með sér getuna til að bregðast við þessari fjórðu reglu sálarstjórnar, og gera sér grein fyrir því að í sálinni felst leyndardómur þrautseigju, opinberun afraksturs íhugunar og sköpun allra forma á hinu efnislega sviði.
  - Sönn listsköpun er sálareiginleiki; brýnasta verkefni listamannsins er því samstilling, hugleiðing og einbeiting athyglinnar að heimi merkingar. Þessu fylgir svo viðleitni listamannsins til að tjá guðlegar hugmyndir í viðeigandi formi. Samhliða þessu fylgir stöðug þjálfun hans við að bæta, fræða og þjálfra tækin sem hann beitir á efnissviðinu og miðla flæði andagiftar, eða heila, hönd og rödd.
  - Eitt verkefna hinnar nýju sálarfræði er að átta sig á gildi snillinga og þeirri tækni sem þeir beita. Snilligáfa er ætíð birting sálarinnar í einhvers konar skapandi starfi, sem opinberar hinn dulda heim merkingar, guðdómleika og fegurðar. Sá dagur mun koma að hinn ytri heimur hlutveruleikans mun birta þennan heim í sannleika, en nú á tímum er hann sem huliðshjúpur.